

Jeg platugle

Christian Zwettlers selvbiografi er trættende, kvalmende og skamløs.

AF MIKKEL SKOV PETERSEN

Christian Zwettler har udgivet en selvbiografi, skrevet af Lars Borking.

For de der ikke ved, hvem Christian Zwettler (CZ) er, så er her et lynresume: født nær Bonn, Vesttyskland, færdedes i sin ungdom i BZ-bevægelsen i København, var RAF-romantiker og begik et mislykket bankrøveri, fik en dom på tre et halvt års fængsel, blev bøsse af politiske årsager, gik ind i Bagel-branchen og udkommer nu med en selvbiografi.

Selvom det på papiret lyder som en livsbane, der kunne rumme noget stof til en interessant og lærerig bog, så er resultatet cirka det stik modsatte.

For det første så får man ret hurtigt nok af hovedpersonen CZ, og det er jo unægteligt et problem i en selvbiografi. Han er et irriterende og langtrukket studie i kluntet udført

narcissisme.

Hans livsbane er en gennemtærsket kliché: overklassedrengen, der gør oprør mod faderen, og som efter en vild ungdom ender med at låne penge af selvsamme far til at åbne en Bagel-forretning. For det andet er bogens historiske dimension blottet for refleksion, der kunne have kompenseret for CZ's selvsmagende og banale oneliners.

På toppen af det, så bliver jeg vred over bogens - i underholdningsøjemed - skamløse omgang med virkelige episoder, der har haft store personlige konsekvenser for de involverede personer.

Bogen er tyndbenet og gennemskuelig pop fuldstændigt blottet for dybde, og CZ er en slags Sidney Lee med en plettet straffeattest.

Anmeldelsen kunne sådan set stoppe her, men bogens udgivelse giver alligevel anledning til nogle almene overvejelser. De 233 sider vil sikkert blive læst af nogle af de mennesker der, ligesom denne anmelder, har krydset CZ's spor, og netop dette, at de historier, der fortælles i bogen, er befolket af mennesker, der i bogens fremstilling er ansigtsløse statister, fortjener en bemærkning

Amatøragtige forsøg

I virkeligheden var de jo ikke ansigtsløse. De var rigtige mennesker i f.eks. BZ-bevægelsen, og de lod CZ komme ind og være med. I bogen omtaler han sin tid i den københavnske BZ-bevægelse som en ferie, mens han planlægger at gå under jorden og opbygge en byguerilla, der skal angribe staten.

Man kan vælge at læse denne beskrivelse som et udtryk for, at CZ var en mand med større ambitioner end en social bevægelse som BZ, med dens folkekøkkener og cafédrift. Jeg tror egentlig snarere, at den mest præcise læsning er, at BZ-bevægelsen var en social størrelse, der havde menneskeligt overskud nok til også at rumme og give opmærksomhed til galninge og sølle eksistenser som CZ.

Et af de virkelige mennesker, der har krydset CZ's spor, var en 17-årig fyr, der så op til den 9 år ældre CZ. CZ's drøm om at blive guerilla-soldat kræver penge, og han får den 17-årige med på at røve en bank.

Desværre er CZ lige så dårlig til bankrøverier, som han er til at lave folkekøkken i et BZ'at hus. Da han og den 17-årige samme dag, som røveriet finder sted, vender tilbage for at hente det nedgravede bytte, venter politiet på dem. CZ bliver idømt tre et halvt års fængsel og den 17-årige tre år.

Da den 17-årige, formentlig i håb om strafnedsættelse, anker dommen, og dermed også vælger at udtale sig i retten, slår CZ hånden af ham. I bogen kalder han den 17-årige død. Og så fortsætter bogen ellers med rækken af selvsmagende og selvhenførende opremsninger og name-dropping om RAF- og Action Directe-fanger.

Det paradoksale er, at dette tåkrummende amatøragtige forsøg på at gå i Blekingegadefolkene og CZ's tyske forbilleders fodspor, er den begivenhed, den krog, om hvilken bogen er bygget op. Uden bankrøveriet, ingen *star quality* og ingen interesse hos People's Press, der har udgivet bogen.

Men bankrøveriet handler ikke om en uheldig revolutionær. Det handler om platugle, hvis jagt efter at kunne føle sig selv eller provokere sin far, eller hvad ved jeg, har en høj pris for et andet menneske.

En gøgler uden publikum

Enhver, der kender Christian Zwettler, ved, at han er sjov, charmerende og karismatisk. Christian får folk til at grine og føle sig godt tilpas og vigtige, og denne evne bruger han – bevidst eller ubevidst - til at få folk til at give af sig selv og gøre ting for ham. For at få mere. Derfor har Christian også som regel haft en lille skare af proselytter omkring sig.

På et tidspunkt hvor CZ melder sig ind i Rød Ungdom, hvor han er mindst ti år ældre end alle andre, så sker det, fordi han, ifølge bogen, er en general uden hær. En gøgler uden publikum er nok nærmere sandheden.

En af mine gode venner var CZ's proselyt i en periode i midten af halvfemserne. Det endte brat, da min ven blev bedt om at give afkald på at se det barn, som han i en alder af 21 år uplanlagt blev far til. Det ønskede min ven ikke, og CZ og hans daværende kæreste Annette gjorde det til en offentlig sag, isprængt voldstrusler, i den autonome ugeavis Slamm.

Episoden er nævnt i bogen. Uden skyggen af refleksion, og dengang som nu ledsaget af et Lenin-citat, der dengang som nu er fuset til, så det passer til konteksten.

I samme boldgade er nævnt en episode, hvor CZ og en ven skal hive en fyr, der har tæsket sin kæreste, ud på gaden, så nogle kvinder – herunder Annette - kan tæve ham med det medbragte baseballbat i metal (så det er nemmere at tørre af).

De lader fyren slippe, og CZ må stå model til kritik fra kvinderne. Ingen refleksion i bogen.

Konstruerede forestillinger

Christian er en platugle og er, på trods af hans historie med at gøre andre mennesker fortræd, en helvedes charmerende en af slagsen.

Bogen er en gennemgang af, hvordan han konstruerer den ene forestilling efter den anden, og spiller den ene rolle efter den anden.

Den mest opsigtsvækkende forestilling er, da han i et par år spiller rollen som bøsse, mens han stadig elsker Anette. Til sidst finder de to sammen igen, hvorefter de begge fortsætter maskeraden som bøsse og lesbisk, mens de skjult for omverdenen dyrker heterosex og har et heteroparforhold.

Til hver forestilling lykkes det CZ at overbevise et par stykker blandt publikum om hans storstilede planer og visioner, hvad enten det er som wannabe byguerilla-soldat, bøsse eller bagel-bager, mens flertallet trækker overbærende på skuldrene og fortsætter med det, de har gang i.

Bogen er endnu eksempel i rækken. En metamanifestation af den Zwettlerske historie med CZ i rollen som mediepersonligheden, der ikke fortryder sin fortid.

Med Lars Borking i rollen som den bondefangede proselyt, der er faldet for platuglens charme og hjælper ham i hans hensyns- og hæmningsløse projekt, og med alle os andre i

rollen som dem, der trækker på skuldrene.

Nå ja, og så er der selvfølgelig de, der gennem tiden er blevet ofre for mandens karisma, narcissisme og mangel på empati, og som i bogen agerer ufrivillige biroller i CZ's seneste kvalmende forsøg på selviscenesættelse.

Og dermed må lide den tort at blive pisset på endnu engang.

Christian Zwettler med Lars Borking: Jeg revolutionær. People's Press, 233 sider

Forklaring: *Platugle*. Se også *plattenslager*.

Redaktion: Modkultur

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**

